

ljudje sami nimajo hrane. V veliki sili žvečijo tjulnovno kožo in si dele to hrano s psi. V skrajnem slučaju ubije Eskim najslabšega psa, da obvaruje sebe in družino smrti, meso pojedjo ljudje, drob in ostalo pa psi. Reveži so ti severni prebivalci in njihovi zvesti psi. Poleti si psi iščejo hrano sami, zato niso prav nič izbirični. Vse jim dobro tekne. Pa ne smete misliti, da je vožnja s psi počasna! O, ne! Če je pot količkaj ugodna, česnegi premehak in če zameti niso preveliki, prevozijo na uro tudi do 20 kilometrov, torej v enem dnevu čez 100 kilometrov! Alini to ogromna razdalja! Nevarno in zamudno

pa je potovanje po svežem, še neusedlem snegu in pa kadar divjajo snežni viharji, ki nanašajo velikanske snežne zamete. Takrat Eskim prekine potovanje, zgradi si kočjo in v njej počaka lepšega vremena.

Zdaj pa pomislite, kakšni reveži so ljudje v severnih krajih, kjer sneg in led ne nudita veselja in zabave kot nam. Tam se mora človek z vsemi močmi boriti proti njima za golo življenje...

JAN PLESTENJAK:

Zima

SKOZI OKNO SE ZIMA NAM SMEJE,
MI SMO PRI PEČI, KI DOBRO NAS GREJE.
PA SO NAS SANKE V MRAZ IZVABILE,
TER VSE NAS V IVJE IN TOPLOTO ZAVILE.
DIRJAMO KRIŽEMA S HRIBA V NIŽAVO
IN NIČ NE VEMO, ČE GRE V LEVO, ČE V PRAVO.
IN K NAŠIM ROKAM PRIKOVAL SE JE LED
IN ŠE ZA SANKAMI LEDENA JE SLED.

JOJ! IN SANKE SO OSTALE SAMÉ,
NAM PA LED, MRAZ IN SOLZE...
TEDAJ PA MATI... GLEJ S ŠIBO GRE
NA VSE TO GORJE...

O, PRI PEČI JE PA GORKÓ,
O, NAM PA SOLZE TEKÓ,
KRVAVO, KRVAVO NAS ROKE IN
NOGE PEKÓ...